Ἔχει καϋμὸ τὴ μοῖρά της νὰ τὴ γλυκορωτήσῃ
Μήπως τῆς κάμῃ φανερὸ καὶ τῆς ὁμολογήσῃ
Το νιὸ ποῦ θὰ τῆς πέσῃ.
Μὴν ἤρθες καλορρίζικος ἐφέτος, ἀϊ Γιάννη,
Καὶ μέσ' τὸν κλύδωνα κρατεῖς τοῦ γάμου τὸ στεφάνι,
Αὐτὸ ποῦ θὰ φορέσῃ;

Μὰ δὲν ἐπῆγε ριζικὸ 'ς τὸν κλύδωνα νὰ βάλῃ·
Δὲ 'θέλει γιὰ συντρόφισσα καμμιὰ κοπέλλαν ἄλλη
'Σ τὸ μυστικό της νάχῃ·
Τὴ μοῖρά της κι' ἀγνώριστη τὴν ἀγαπᾷ μὲ ζήλεια·
Θέλ' ἡ στιγμὴ ποῦ καρτερεῖ μὲ καρδιοχτύπια χίλια
Νὰ τὴν εὑρῇ μονάχη.

Τὴ 'μέρ' αὐτή, κάθε χρονιά, καθὼς μεσημεριάσῃ,
Ποῦ τὰ στοιχεὶα λυσσομανοῦν 'ς τὰς χώρας καὶ 'ς τὰ δάσῃ,
Καθεὶς 'ς τὸν ὕπνο πέφτει,
Ὅποια βαστᾷ, σὲ κάμαρα σκοτεινιασμένη κλειέται,
Κι' ἀνάφτει μόνο ἕνα κερὶ κι' ὁλόγυμνη κρατιέται
'Εμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη.

Κι' ἡ λάμψι, τ' ἀνατρίχιασμα, τὸ χνοῦδ', ἡ ὡραιότη
Τῆς γύμνιας ὁποῦ 'ντρέπεται ἀκόμη καὶ 'ς τὰ σκότη,
Δύναμι ἔχουν τόση,
Ποῦ ἡ μοῖρα ὑποδουλώνεται, κι' ἂν τῆς φυλάῃ ταῖρι,
Θὰ τρέξῃ μέσα 'τὸ γιαλὶ σὰν ἀστραπὴ νὰ φέρῃ
Καὶ νὰ τὸ φανερώσῃ.

—'Μπρὸς σὲ πλατὺ περίχρυσο τῆς Βενετιᾶς κρυστάλλι
Ποιὰ εἶν' αὐτὰ τ' ἀμύριστα, ξεσκεπασμένα κάλλη
Ποῦ στέκουνε μὲ τρόμον,
Καὶ τὸ γιαλὶ 'ς ἑνὸς κεριοῦ τὴ λάμψι δευτερώνει
Τῆς ὄψις τ' ἀχνοπέγγαρο, καὶ τῶν στηθῶν τὸ χιόνι,
Τὸ μάρμαρο τῶν ὤμων;

Ἄχ! νάμουν ὁ καθρέφτης σας, ὦ νιάτα τόσω ὡραῖα,
Τὸν πλέον ἀκουστότερον τοῦ κόσμου βασιλέα
Θὰ ἐδείχνα 'μπροστά σας,
Κι' ἔτσι θὰ σᾶς ξεπλήρωνα τὴν τόση μου εὐτυχία·
Γιατὶ ταιριάζουν βασιλιᾶ μονάχα μεγαλεῖα
'Σ τὰ κάλλη τὰ δικά σας.

Εἶν' ἡ 'Ανθίτσα ἡ ἄμοιρη! τῆς φαίνετ' ὁ καθρέφτης
Τῆς ἐμορφιᾶς της τρυγητής, τῶν μυστικῶν της κλέφτης.
Νομίζει πῶς τὴ βλέπει
Σὰν ἕνα μάτι ἀχόρταστο· καὶ ρίχνει τὰ μαλλιά της
Τὰ φουντωτὰ κι' ὁλόμαυρα 'τὸ ἁπλώνει ὁλόγυρά της,
Καὶ τὰ φορεῖ γιὰ σκέπη.

Πότε δειλιάζει μιὰ στιγμή, τῆς ἔρχεται νὰ φύγῃ,
Καὶ πότε κλεῖ τὰ μάτια της, καὶ πότε τὰ ξανοίγει,
Καὶ δισχνεῖ κάθε φρίκη·
Καὶ λάμπουνε τὰ μάτια της 'ς τὰ ἀχνόφωτα σκοτάδια
'Σὰ δύο ζαφειρόπετραις, 'σὰ δυὸ χοντρὰ πετράδια
Μέσα 'ς τὴν ἴδια θήκη.

Νά! μέσα, μέσα 'ς τὸ γιαλί, θαμπὰ θαμπά, 'ς τὰ βάθη,
'Σὰν κάποιο νέφος 'πρόβαλε κι' ἐπύκνωσε κι' ἐστάθη.
Τὰ μάτια τῆς παρθένας,
Μαρμαρωμένα, ἀσάλευτα, θωροῦν ἀντικρυνάτης,
'Οπίσω καὶ παράμερα ἀπὸ τὴ ζωγραφιά της,
Νὰ ξεπετάγετ' ἕνας!

'Αγάλια ἀγάλια ἐμπρὸς ς' τὴ νιὰ ξανοίγετ' ἡ θωριά του,
'Σὰ βράχος εἶνε τὸ κορμί, 'σὰν ἀστραπὴ ἡ ματιά του,
Τὸ πρόσωπό του ἀγένειο
Τὸ μυστικό 'χει τῆς νυχτιᾶς, καὶ τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα,
Καὶ νιώθεις πῶς χαμόγελο δὲ 'φαίνεται 'ς τὸ στόμα
Ποτὲ τὸ σιδερένιο.

'Αγάλι' ἀγάλια δείχνεται ὁ φοβερὸς ὁ ξένος·
'Αλλόκοτος, ξυπόλυτος, μὰ λαμπροφορεμένος.
Φοράει ἕνα στεφάνι
Μαργαριτάρια ἢ δάκρυα λαμποκοποῦν, ποιὸς ξέρει,
'Απάνου 'ς τὸ στεφάνι του; κάτι κρατεῖ 'ς τὸ χέρι,
'Σὰ 'σπάθα, 'σὰ 'δρεπάνι.

Καμάρωσέ τον, ἄμοιρη, τὸν ἄντρα ποῦ θὰ πάρῃς!
Εἶνε σὲ μαῦρο ἄλογο ἀπάνου καβαλλάρης,
Καὶ πίσω 'ς τὰ καπούλια
Κι' ἐμπρὸς 'ς τὴ σέλα του κρεμᾷ, παράξενα στολίδια,
'Σὰν ἄνθη, 'σὰν ξερόκλαδα, 'σὰ' 'μπο μπουκάκια ἴδια,
Νιοὺς, γέρους, καὶ μικρούλια.

Τῆς φαίνεται ἀπ' τὸ στόμα του ὅτι ἀκούει νὰ βγαίνῃ
Μιὰ λέξι καὶ 'ς τὴν ὄψι του ὅτι θωρεῖ γραμμένη
Μιὰ λέξι: «θὰ σὲ πάρω!»
Καὶ τρέμει καὶ ξαφνίζεται, 'λιγοψυχᾷ καὶ πέφτει,
Μὰ δὲν τὸ ξέρ' ἡ ἄμοιρη πῶς μέσα 'ς τὸν καθρέφτη
'Αγνάντεψε τὸ Χάρο!

. . . . . .

Τὸν ἄλλο χρόνο τὸ 'νιωσε, 'ς τὴν ὥρα τὴ 'στερνή της,
Ὅταν τῆς 'ξαναφάνηκε νὰ πάρῃ τὴν ψυχή της
Ὁ ἄγριος ψυχοκλέφτης,
Κι' ἔσβυσε μέσ' τὸν κόρφο του νιότη, ἐμορφιὰ, καὶ γνῶσι.
Ἄχ! δὲν τῆς εἶπε ψέματα, ποῦ νὰ μὴν εἶχε σώσει,
Τ' ἀϊ Γιαννιοῦ ὁ καθρέφτης.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μετὰ τὴν ἰατρικὴν ἐξέτασιν ὁ πελάτης θέτει εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ ἓν νόμισμα ἀργυροῦν. Ὁ ἰατρὸς χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃ ἐννοεῖ ἐκ τοῦ βάρους ὅτι τὸ νόμισμα εἶνε ἁπλοῦν φράγκον, διὸ τὸ ἐπιστρέφει εἰς τὸν πελάτην λέγων:

— Ἐκάματε λάθος· ἡ ἐπίσκεψις δὲν κάμνει μία λίρα, ἀλλὰ μόνον πέντε φράγκα.

***

Ὁ διδάσκαλος τῶν ἱερῶν πρὸς μαθητήν:

— Ἔλα ἐσύ, Πέτρε, λέγε μου: Διατί ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἦσαν τόσον εὐτυχεῖς εἰς τὸν Παράδεισον;

Ὁ Πέτρος σιωπᾷ.

— Λέγε λοιπὸν διατί; Διότι δὲν εἶχαν . . . τί πρᾶγμα; . . .

Ὁ Πέτρος μεθ' ἱκανὴν σκέψιν:

— Διότι δὲν εἶχαν μαθήματα!

— Διότι δὲν εἶχαν φροντίδας, ἀνόητε.

***

Ὅτε ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ τῆς Πρωσσίας, ὁ ἀκολούθως βασιλεύσας ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Β', ἐπεσκέφθη τὴν Πετρούπολιν, ὡδήγησαν αὐτὸν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὅπου εἰσελθὼν ἐλιποθύμησε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸν οἰκόν του. Τὴν ἑσπέραν ἡ αὐτοκράτειρα ἠρώτησε τὸν πρίγκηπα Λίνην τί συνέβη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

— Κάτι τι φυσικώτατον, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος· ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ ἔμεινεν *ἀναίσθητος* ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκαδημίας.